

Işıklar Ve Şehir

– mehmet-nurettin-ustun · 31 Ocak 2025

İçime ışıklarını yakan büyülü şehir
İsyanımdır adını yazdığım her mısra
Sisli havalarda, ıssız bozkırlarda
Tüketmişim sürgün dolu ömrümü
Kuştepe'den Tatavla'ya
Gülümseyen ölümler geçiyor zihnimden
Bin dram yankılanan beynimde...
Öyleyse şu silahı atıyorum denize
Pierre Loti caddesinde yağmura tutulmuşum
Kendimde değilim benliğimi unutmuşum
Notre Dame de Sion
Sana söylüyorum
Bakıyorum zangoçların ağlıyor
Çılgınlıkları içimizi ürperten o ses
Yoksa demir kapıların ardında mı kalıyor
Ürkek ve çekingen Fransız rahibeler
Geceleri gölge gibi süzülürken yollarda
Çarmıha gerilmiş çıplak heykeller
Ne geziyor boyunlarında

Her tarafta kırmızı ve pembe ışıklar
Ruhsuz gri binalara sanki yağmur değmiyor
Nasranî bir tüccar kurnazlığında
Seyyar satıcılar sinsi sinsi bakıyor
Telaşla bir yerlere koşuşturan genç kızlar
Görmüyorlar bir gülün değdiğini ayaklarına
Nereye yetişmeye çalışıyorlar
Neden hep geç kalıyorlar randevularına
Bir yangının alarm sireni gibi
Korna sesleri çınlayan yollarda
Kaybediyor insanlar merhameti, sevgiyi
Martılar bir intihar kaygısı taşıyor
Belki de bir hüznün şarkısı söylüyorlar
Düşüyorum bir kaygı ağına
Yüzümde bir şarapnel parçası
Ruhumla kendi ıssızlığımda
Teşvikiye'de yorgun... Bir bankın üstünde
Bekliyorum bir sela vaktini
Öyleyse atıyorum şu silahı denize
Al götür beni Yesrib'e
Firuze renkli göllerine
Sonsuz bir rüyanın içinde
Kopar beni sürgün et, bu diriliş çağına
Doğsun artık güneşin virane bağlarına
Yık kalplere kurduğun benlik saraylarını
Sende duy benim gibi, Tekbir sedalarını
Karanlığı yol bilen kâhinlere perde ol
Yusuf yüzlü yiğitlere kılavuz ol, ışık ol
Bulutlu gözlerine düşmesin kıvılcımlar
Sokakların aydınlansın ey! Şehir
Yeniden açılsın hakikate kapılar.

Mehmet Nurettin Üstün